

AYNI BEN

Küçükken saçımı okşamak isterlerdi. Bazen zayıf, cılız saçlarımı sıvazlayan olurdu. Ne kadar tatlı bir çocuk, ne kadar sevimli dediklerinde utanırdım. Tespihböceği gibi başımı iyice önüme eğer, iki büklüm olurum. Hatta başta burnum olmak üzere yanaklarıma aşağı bulgur bulgur terlerdim. Sesim kısılır, adımları soranlara bile utancımın adımları söyleyemezdim. Çocukluğumda kimin oğlu olduğumu soranlara utancımın cevap verdiğimi hatırlamıyorum.

İlkokula başladığım günden itibaren öğretmenimin anlattıklarını anlardım ama utancımın sorduğu soruyu bilmeme rağmen cevap veremezdim. Bu utanmaç halim nedeniyle ilkokul üçüncü sınıfa kadar kendimi hep geri plana attığım için başarısız bir öğrenci olarak değerlendirirdi öğretmenim.

Bana olan ilgi nedeniyle kitap okurken heyecanlanır harfleri yutarım. Kekeleyerek okurdum. Kelimeleri tam çıkaramazdım. Heyecanan, derslere utancı nedeniyle katılmayan öğrenci olarak, sınavlarda en yüksek notu almam öğretmenleri hayrete düşürürdü.

Normal bir insan konuşurken, konuştuğu kişinin gözlerine bakarak konuşur. Karşısındaki konuştuğu kişinin gözlerine bakmazsa saygısızlık olduğunu bilir. Ben bu kuralı liseli yıllarımda öğrendim. Saygısızlık yapmamak için karşımdaki kişinin gözlerine bakmaya başladım. Konuştuğum kişiyle göz hizasının aynı hizada olmasına dikkat ettim. Bu nezaket kuralı utancımın boncuk boncuk terlememi kesti. Kitap okurken yuttuğum harf hatası kayboldu, okumam serileşti ve ciddi sıkıntıdan kurtulmam bu sayede oldu.

Destek eğitimine başladığımızda evet bu kız benim küçüklüğümde yaşadığım sıkıntıları yaşıyor dedim. İleriki yaşlarında elbette bu sıkıntıları atlatacak hatta kendi kendine gülecek. Yusuf öğretmen Sinem'in yaşadıklarını küçükken yaşadığı için Sinem'in aynı sıkıntıları yaşamasını istemiyordu. Derste Yusuf öğretmene bakmadan okuması, hatta bir eliyle yüzünü görmesin diye kapatması Yusuf öğretmeni çok üzüyordu. Hatta Sinem'i tanımasa, kendinin çocukken yaşadıklarının aynısını yaşadığını bilmeseydi bu kız saygısızlık mı yapıyor derdi?

Her defasında Sinem'i uyarıyor, Yusuf öğretmen görmesin diye siper ettiği elini indirmesini söylüyor. Sürekli tekrar ediyordu. Sinem de inadına inadına yaparcasına tekrarlardı bu davranışı. Yusuf öğretmen Sinem ilk kez gülümsediğinde ne kadar mutlu olmuştu. Sinem'e hissettirmediydi ama çok duygulanmıştı. Hatta gülümsemesini tekrar tekrar gözlemledi.

Oldukça zeki, bir o kadar başarılı olması nedeniyle Yusuf öğretmen Sinem'deki sıkıntılardan bir an önce kurtulsun istiyordu. Çeşitli şakalar yaparak Sinem'i güldürmek istiyordu.

Yusuf öğretmen bu kadar başarılı bir kızın bir an önce sıkıntılarından kurtulup normal öğrenciler gibi davranacağı günü ipe çekiyordu.

Bir an önce Sinem'in de arkadaşlarının gözüne bakarak konuşacağı, arkadaşlarına gülümseyerek muhabbet edeceği, hatta zekice espriler yapacağı günü dört gözle bekliyordu.

Yusuf öğretmen; kendi çocukluğunu bulduğu Sinem'in saygılı biri olması nedeniyle konuştuğu kişilerle göz teması kurarak normal öğrenci olduğunu bir an önce ispatlayacağını canı gönülünden istiyordu.

"Sinem fotoğrafını çekebilir miyim?," dediğinde ceylan bakışlarıyla kameraya poz vermesi, Sinem'in normal olduğunun ilk günlerde ispatlamış ama Sinem'in bu davranışını herkese göstererek kendini ispatlaması gerektiğini düşünüyor.

Ceylan gözlü kızım: Konuştuğun kişilerle göz teması kur. Gülümse. Konuşmalarına jest ve mimiklerle süsleyerek bir an önce arkadaşlarına da harika bir öğrenci olduğunu ispatla olur mu?

Yusuf ÇOBAN

Hazırlayan: Yusuf ÇOBAN
Destek Eğitimi Öğretmeni